

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 25, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1391](#) 01-09-2026

Was het hof gehouden de behandeling van de zaak aan te houden?
Was het hof gehouden de behandeling van de zaak aan te houden?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1402](#) 01-09-2026

Kon de rechtbank oordelen dat het niet kan worden uitgesloten dat de opgeëiste persoon in Nederland al (onherroepelijk) is berecht voor ditzelfde feit?
Kon de rechtbank oordelen dat het niet kan worden uitgesloten dat de opgeëiste persoon in Nederland al (onherroepelijk) is berecht voor ditzelfde feit?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1404](#) 01-09-2026

Bewijsklacht.
Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1405](#) 01-09-2026

Kon het hof aan de betrokkene een betalingsverplichting opleggen voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel?
Kon het hof aan de betrokkene een betalingsverplichting opleggen voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1406](#) 01-09-2026

Kon het hof oordelen dat de verklaring van de verdachte over de herkomst van het geldbedrag op voorhand hoogst onwaarschijnlijk is?
Kon het hof oordelen dat de verklaring van de verdachte over de herkomst van het geldbedrag op voorhand hoogst onwaarschijnlijk is?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1412](#) 01-09-2026

Kon het hof de verdachte niet-ontvankelijk verklaren in zijn hoger beroep, nu het proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg en het vonnis van de politierechter niet zijn uitgewerkt?
Kon het hof de verdachte niet-ontvankelijk verklaren in zijn hoger beroep, nu het proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg en het vonnis van de

politierechter niet zijn uitgewerkt?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1378 01-09-2026

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1413 01-09-2026

Is het beroep ontvankelijk?

Is het beroep ontvankelijk?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1375 01-09-2026

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1376 01-09-2026

Was de Koninklijke Marechaussee bevoegd de verdachte te fouilleren op grond van artikel 52 lid 5 WWM?

Was de Koninklijke Marechaussee bevoegd de verdachte te fouilleren op grond van artikel 52 lid 5 WWM?

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1377 01-09-2026

Is de gestelde bijzondere voorwaarde dat de verdachte zich 'na goedkeuring door de rechter' laat opnemen in een zorginstelling voor een kortdurende klinische opname, verenigbaar met artikel 14c lid 2 sub 10 Sr?

Is de gestelde bijzondere voorwaarde dat de verdachte zich 'na goedkeuring door de rechter' laat opnemen in een zorginstelling voor een kortdurende klinische opname, verenigbaar met artikel 14c lid 2 sub 10 Sr?

RECHTSPRAAK

Was de Koninklijke Marechaussee bevoegd de verdachte te fouilleren op grond van artikel 52 lid 5 WWM?

Was de Koninklijke Marechaussee bevoegd de verdachte te fouilleren op grond van artikel 52 lid 5 WWM?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de Koninklijke marechaussee bevoegd was de verdachte te fouilleren op grond van artikel 52 lid 5 van de Wet wapens en munitie (hierna: WWM).

Artikel 52 WWM is bij wet van 9 juli 2007 (Stb. 2007, 257) verruimd wat betreft het luchthavengebied waar de fouilleringsbevoegdheid geldt. De minister heeft het voorstel voor deze wet als volgt toegelicht:

‘Uit de tussenevaluatie «Preventief fouilleren onder het vergrootglas» (...) blijkt inmiddels echter dat de gevaren van illegaal (vuur)wapenbezit en -gebruik zich niet beperken tot de voor aankomst en vertrek van de reizigers bestemde gedeelten van luchtvaartterreinen, maar dat deze gevaren zich ook uitstrekken tot de voor het publiek toegankelijke gedeelten van luchtvaartterreinen of luchthavens. De aanwezigheid van wapens op voor het publiek toegankelijke gedeelten van luchtvaartterreinen of luchthavens, verhoogt de kans dat wapens illegaal aan boord van luchtvaartuigen worden gesmokkeld.

De huidige bepalingen van de Wet wapens en munitie blijken niet langer toereikend voor een goede handhaving van die wet en bestrijding van de vuurwapencriminaliteit op luchthaventerreinen. De beveiliging van de burgerluchtvaart vereist veel aandacht. De functie van internationale luchthavens als centraal knooppunt voor vele internationale vluchten, maakt de beveiliging daarvan tot een belang van de eerste orde. De maatregelen ter bescherming van de openbare veiligheid en die ter bescherming van de burgerluchtvaart gaan hier hand in hand. Gegeven dit belang, is een adequate aanpak van het illegale bezit en gebruik van (vuur-)wapens op het gehele luchthaventerrein van groot belang.

(...)

Door in (...) artikel 52 van de Wet wapens en munitie de zinsnede «een voor aankomst en vertrek van reizigers bestemd gedeelte van een luchtvaartterrein, als omschreven bij of krachtens de Luchtvaartwet (Stb. 1958, 471)» te vervangen (...) wordt de werkingssfeer en daarmee de bevoegdheid (...) uitgebreid tot het gehele luchtvaartterrein en tot alle (verpakkingen van) goederen en reisbagage van personen die zich op luchtvaartterreinen bevinden. Met als gevolg dat de bij of krachtens artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen ambtenaren bevoegd zijn personen die zich op luchtvaartterreinen bevinden aan de kleding of de verpakking van goederen, met inbegrip van reisbagage, te onderzoeken op de aanwezigheid van wapens of munitie.'

(*Kamerstukken II 2005/06, 30543, nr. 3, p. 3-4 en 9.*)

Artikel 52 lid 5 WWM bepaalt dat de daarin opgenomen fouilleringsbevoegdheid geldt ten aanzien van 'een persoon die zich bevindt op een bij regeling van Onze Minister aangewezen luchthaven'. Artikel 1 van de Regeling fouilleerbevoegdheid luchthavens wijst Schiphol aan als zo'n luchthaven. De wet en de regeling bevatten daarbij geen beperking tot een bepaald deel van het terrein van Schiphol. Ook uit de onder 2.3.3 weergegeven totstandkomingsgeschiedenis volgt dat de fouilleringsbevoegdheid geldt op het 'gehele luchtvaartterrein'. Daaronder vallen op grond van artikel 1.2.1 lid 1 van het Luchthavenindelingbesluit Schiphol en bijlage 1 bij dat besluit ook de plekken die bestemd zijn voor het direct ophalen of afzetten van passagiers ter hoogte van vertrekhal 1.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte is staande gehouden ter hoogte van vertrekhal 1 nadat hij daar enige tijd stilstond op een plek bestemd voor het direct ophalen of afzetten van passagiers. Het oordeel van het hof dat de verdachte op die plaats mocht worden gefouilleerd op grond van artikel 52 lid 5 WWM getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1376

Zaaknummer: 25/00664

Rechters: M. Kuijer, F. Posthumus en M.J. Borgers

Wetsartikelen: art. 52 lid 5 WWM en art. 2.C Opiumwet

RECHTSPRAAK

Is de gestelde bijzondere voorwaarde dat de verdachte zich ‘na goedkeuring door de rechter’ laat opnemen in een zorginstelling voor een kortdurende klinische opname, verenigbaar met artikel 14c lid 2 sub 10 Sr?

Is de gestelde bijzondere voorwaarde dat de verdachte zich ‘na goedkeuring door de rechter’ laat opnemen in een zorginstelling voor een kortdurende klinische opname, verenigbaar met artikel 14c lid 2 sub 10 Sr?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de door het hof gestelde bijzondere voorwaarde, voor zover die kort gezegd inhoudt dat de verdachte zich ‘na goedkeuring door de rechter’ laat opnemen in een zorginstelling voor een kortdurende klinische opname als de reclassering daartoe een indicatie aanvraagt en deze verkrijgt, onverenigbaar is met artikel 14c lid 2 van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr).

Op grond van artikel 14c lid 2, aanhef en onder 10°, Sr kan als bijzondere voorwaarde bij een (gedeeltelijk) voorwaardelijke straf de opneming van de veroordeelde in een zorginstelling worden gesteld. De beslissing of zich de noodzaak voordoet van opneming van de veroordeelde in een zorginstelling en voor welke duur, is voorbehouden aan de rechter (vgl. HR 19 juni 2018, ECLI:NL:HR:2018:946).

Dat is niet anders als de rechter als onderdeel van de bijzondere voorwaarde van een ambulante behandelverplichting (als bedoeld in artikel 14c lid 2, aanhef en onder 11°, Sr) heeft bepaald dat in het geval bij de verdachte sprake is van een terugval in middelengebruik of verslechtering van het psychiatrische ziektebeeld, hij zich kortdurend klinisch moet laten opnemen. Ook in zo’n geval is de beslissing of zich de noodzaak van zo’n opneming voordoet, voorbehouden aan de rechter. Daarvoor is dan de in artikel 6:6:19 Sv bedoelde procedure aangewezen, waarin de rechter alsnog de opneming van de veroordeelde in een zorginstelling als bijzondere voorwaarde kan stellen.

In de door het hof gestelde bijzondere voorwaarde ligt besloten dat, als de reclassering een indicatiestelling voor een kortdurende klinische opname aanvraagt en verkrijgt, die opname pas kan plaatsvinden als de bijzondere voorwaarden door de rechter op grond van artikel 6:6:19 Sv in die zin zijn gewijzigd dat de opnemering van de veroordeelde in een zorginstelling als bijzondere voorwaarde wordt gesteld. Gelet hierop is de door het hof gestelde bijzondere voorwaarde, voor zover deze inhoudt dat de verdachte zich gedurende de proeftijd bij een terugval in middelengebruik of verslechtering van het psychiatrische ziektebeeld voor de duur van maximaal zeven weken (of zo veel korter als de reclassering nodig vindt) laat opnemen in een geïndiceerde zorginstelling 'na goedkeuring door de rechter', niet onverenigbaar met artikel 14c lid 2, aanhef en onder 10°, Sr. Dat neemt niet weg dat de formulering van die voorwaarde aan bepaaldheid zou winnen als daarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar de procedure van artikel 6:6:19 Sv.

De klacht faalt.

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde geheel voorwaardelijke gevangenisstraf van acht weken volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1377

Zaaknummer: 24/01590

Rechters: T.B. Trotman, M. Kuijer en M.J. Borgers

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: art. 14c lid 2 sub 1o Sr en art. 6:6:19 lid 1 onder b Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklachten.

Bewijsklachten.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring. Het klaagt in het bijzonder over het gebruik voor het bewijs van de processen-verbaal van herkenning en de DNA-match.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.4, 3.6 tot en met 3.12 en 3.15 tot en met 3.17.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring van de strafverzwarende omstandigheid dat het medeplegen van diefstal ‘door middel van een valse sleutel’ heeft plaatsgevonden.

De klacht is terecht voorgesteld. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal. Dit leidt echter bij gebrek aan belang niet tot cassatie. Bij weglating uit de bewezenverklaring van het gedeelte dat ziet op ‘door middel van een valse sleutel’, worden de aard en de ernst van het bewezenverklaarde niet wezenlijk aangetast, gelet op de strafmotivering van het hof en mede in aanmerking genomen dat ook is bewezenverklaard dat de diefstal is begaan onder de strafverzwarende omstandigheid ‘door twee of meer verenigde personen’ en dat die door het hof opgelegde straf ver onder het strafmaximum van artikel 311 lid 1 van het Wetboek van Strafrecht ligt.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1375

Zaaknummer: 24/03834

Rechters: T.B. Trotman, M. Kuijer en M.J. Borgers

Advocaten: F. Visser

Wetsartikelen: art. 311 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de verdachte (voorwaardelijk) opzet had op het medeplegen van de belediging van een groep mensen op grond van hun ras (feit 1) en op het aanzetten tot haat, discriminatie en geweld tegen mensen wegens hun ras (feit 2).

Het hof overweegt hieromtrent als volgt.

De gebruikte bewoordingen ‘Armeniërs zijn terroristen’ en ‘Armeniërs zijn agressors’ zijn zonder meer beledigend van aard voor een groep mensen, in dit geval Armeniërs. Zij hebben de strekking Armeniërs bij het publiek in een ongunstig daglicht te stellen en hen aan te randen in hun goede eer en naam. De uitlatingen in de context van de onderhavige demonstratie zijn geen uiting van artistieke expressie noch kunnen zij bijdragen aan enig publiek debat. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat de demonstratie plaatsvond op de met het oog op het conflict in de Zuidelijke Kaukasus zeer beladen datum van 26 februari. Dit betekent dat een nadere toetsing van het al dan niet onnodig grievende karakter van de uitlating achterwege kan blijven.

De uitlating ‘Verlaat Karabach, dit is niet jullie land geweest. Onthoud dit goed: we zullen nooit er afstand van doen en zullen blijven eisen dat jullie uit ons land vertrekken. Als jullie het niet goedschiks doen, dan gaan we het hoe dan ook kwaadschiks doen en het afpakken’, roept zonder meer op tot gewelddadig handelen jegens Armeniërs en wakkert bestaande gevoelens van haat aan. Deze uitlating vertoont grote overeenkomst met eerdere uitspraken van de verdachte, waaronder ‘Karabach zal het graf van de Armeniërs worden’. Hiervoor is de verdachte reeds eerder veroordeeld. Volgens de Hoge Raad heeft de verdachte hiermee de grenzen van de vrijheid van meningsuiting overschreden.

Het hof overweegt dat de door de verdachte gedane uitlatingen, gelet op de bewoordingen en de context waarin zij zijn gedaan, zonder meer kunnen worden gekwalificeerd als aanzettend

tot haat tegen, discriminatie van en gewelddadig optreden tegen een groep mensen wegens hun ras.

Het hof oordeelt op grond van de genoemde feiten en omstandigheden dat ook deze uitlatingen geen bijdrage kunnen leveren aan het publiek debat, noch als uiting van artistieke expressie zijn gedaan.

Het hof is dan ook van oordeel dat de uitspraken gedurende de demonstratie op 26 februari 2020 tegenover de Armeense ambassade in Den Haag de grenzen van de vrijheid van meningsuiting hebben overschreden.

De vraag is vervolgens of deze uitspraken aan de verdachte kunnen worden toegerekend, nu hij ter terechtzitting heeft verklaard dat hij geen Russisch spreekt en daarom ook niet wist wat er door de betrokken vrouw door de megafoon werd gezegd. Hoewel het hof niet kan controleren of de verdachte inderdaad geen Russisch spreekt, stelt het hof wel vraagtekens bij deze verklaring. Het hof acht het namelijk niet aannemelijk dat de verdachte zonder enige kennis van de Russische taal de betrokken teksten na heeft kunnen scanderen. Het hof is desalniettemin van oordeel dat ten aanzien van de gedane uitspraken geen vol opzet aan de zijde van de verdachte kan worden vastgesteld, nu het hof niet kan vaststellen dat de verdachte de uitspraken verstond en begreep.

Het hof is van oordeel dat de verdachte wel voorwaardelijk opzet heeft gehad op het beledigende karakter van de gedane uitlatingen. De verdachte heeft immers verklaard voorzitter te zijn van de Azerbeidzjaanse Culturele Vereniging en van de Azerbeidzjaanse Diaspora gelieerd aan de Azerbeidzjaanse regering. In deze hoedanigheid heeft hij de demonstratie op 26 februari 2020 georganiseerd. Aldaar heeft hij een hem naar zijn zeggen onbekende vrouw toegestaan het woord te voeren. De verdachte heeft de megafoon voor haar vastgehouden en scandeert haar na. Dat de verdachte verklaart dat hij niet had begrepen dat zij het over Armeniërs had in plaats van over Armenië, komt voor zijn rekening. Gelet op de context van de demonstratie en de getoonde borden met zeer negatieve uitspraken jegens de Armeense gemeenschap, had de verdachte minst genomen moeten vermoeden wat de aard en strekking van de uitspraken was, zelfs als hij de Russische taal niet machtig zou zijn. Door ruimte te bieden aan het doen van de uitlatingen en deze na te scanderen, heeft hij bewust de aanmerkelijke kans aanvaard dat deze een beledigend en discriminerend karakter hadden. De verdachte heeft daarnaast nauw en bewust samengewerkt met de betrokken vrouw, door de megafoon voor haar vast te houden en haar na te scanderen. De tenlastegelegde feiten zijn dan ook in vereniging gepleegd.

Het hof heeft onder meer het volgende vastgesteld. De verdachte heeft een hem onbekende

vrouw toegestaan tijdens een door hem georganiseerde demonstratie het woord te voeren in het Russisch. Hij heeft daartoe een megafoon voor haar vastgehouden. De vrouw heeft in het Russisch gescandeerd dat Armeniërs terroristen en agressors zijn en dat zij Karabach moeten verlaten, omdat dit gebied anders van de Armeniërs zal worden afgepakt.

Het hof heeft overwogen dat het niet kan vaststellen dat de verdachte de uitlatingen verstond en begreep. Het hof heeft desondanks geoordeeld dat de verdachte voorwaardelijk opzet heeft gehad op het beledigende en discriminatoire karakter van de gedane uitlatingen. De hiervoor door het hof kennelijk als doorslaggevend in aanmerking genomen omstandigheid dat de verdachte, gelet op de context van de demonstratie en de getoonde borden met zeer negatieve uitspraken jegens de Armeense gemeenschap 'minst genomen had moeten vermoeden' wat de aard en de strekking van de uitspraken was, kan dat oordeel echter niet dragen.

De klacht is gegrond. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1378

Zaaknummer: 24/02108

Rechters: A.L.J. van Strien, M. Kuijer en M.J. Borgers

Advocaten: Stevens, S.W.M. S.W.M. Stevens

Wetsartikelen: art. 137d lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Is het beroep ontvankelijk?

Is het beroep ontvankelijk?

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

De wet bepaalt binnen welke termijn een advocaat namens de verdachte een schriftuur met cassatiemiddelen (klachten) bij de Hoge Raad moet indienen. Aan die verplichting is niet voldaan. Het gevolg daarvan is dat de Hoge Raad het beroep van de verdachte niet in behandeling kan nemen (zie artikel 437 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering).

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1413

Zaaknummer: 26/01020

Rechters: C. Caminada

Wetsartikelen: art. 285b S lid 1 Sr en art. 437 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring.

Het cassatiemiddel faalt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de toewijzing door het hof van de vordering van de [benadeelde] en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel. Het klaagt onder meer dat het hof bij de begroting van de materiële schade niet in aanmerking heeft genomen dat de benadeelde partij € 100 heeft ontvangen voor kleding en schoenen.

De klacht is gegrond. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen door het bedrag waarvoor de vordering van de benadeelde partij aan materiële schade is toegewezen, te verminderen met € 100. Dat brengt mee dat ook de oplegging van de in artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht voorziene maatregel in zoverre niet in stand kan blijven (vgl. HR 18 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:901).

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van

het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van drie jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend

- (i) wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en

- (ii) voor zover de vordering van de [benadeelde] aan materiële schade is toegewezen tot een bedrag van € 11.590 en voor dat bedrag de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van dat slachtoffer is opgelegd;

- vermindert de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze twee jaren en negen maanden beloopt;

- bepaalt dat het bedrag waarvoor de vordering van de [benadeelde] aan materiële schade is toegewezen € 11.490 bedraagt en dat de schadevergoedingsmaatregel tot betaling aan de Staat ten aanzien van de materiële schade is opgelegd voor dat bedrag, en verklaart de vordering van de [benadeelde] met betrekking tot de materiële schade voor het overige niet-ontvankelijk;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1404

Zaaknummer: 24/00367

Rechters: T. Kooijmans, C. Caminada en C.N. Dalebout

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: art. 273f Sr en art. 36f Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof de verdachte niet-ontvankelijk verklaren in zijn hoger beroep, nu het proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg en het vonnis van de politierechter niet zijn uitgewerkt?

Kon het hof de verdachte niet-ontvankelijk verklaren in zijn hoger beroep, nu het proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg en het vonnis van de politierechter niet zijn uitgewerkt?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het door de verdachte ingestelde hoger beroep niet-ontvankelijk is omdat het te laat is ingesteld.

Het procesverloop in eerste aanleg is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal. Samengevat houden de stukken het volgende in. De verdachte is in persoon gedagvaard voor de terechtzitting van de politierechter op 22 augustus 2014, waar de gemachtigde raadvrouw van de verdachte is verschenen. Het onderzoek op de terechtzitting is door de politierechter voor bepaalde tijd geschorst tot de terechtzitting van 27 oktober 2014. Vervolgens hebben terechtzittingen plaatsgevonden op 27 oktober 2014 en 9 oktober 2015. De raadvrouw van de verdachte heeft bij deze terechtzittingen telkens op voorhand aan de rechtbank laten weten niet te zullen verschijnen. Van de terechtzittingen van 27 oktober 2014 en 9 oktober 2015 is geen proces-verbaal opgemaakt, zodat niet kan worden vastgesteld of de verdachte daar is verschenen. De politierechter heeft op 9 oktober 2015 uitspraak gedaan. Daarbij is volstaan met een aantekening mondeling vonnis als bedoeld in artikel 378a van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv), die inhoudt dat het vonnis op tegenspraak is gewezen. Namens de verdachte is op 25 september 2023 hoger beroep ingesteld tegen dit vonnis.

Het hof heeft geoordeeld dat het hoger beroep binnen veertien dagen na de einduitspraak in eerste aanleg had moeten worden ingesteld, nu op de aantekening van het mondeling vonnis van de politierechter is vermeld dat het vonnis op 9 oktober 2015 'op tegenspraak' is gewezen.

Daarmee heeft het hof kennelijk tot uitdrukking gebracht dat uit die vermelding volgt dat zich een van de in artikel 408 lid 1 Sv bedoelde omstandigheden heeft voorgedaan. Dit oordeel is niet begrijpelijk. Uit de enkele vermelding dat het vonnis op 9 oktober 2015 'op tegenspraak' is gewezen, volgt niet dat zich een in artikel 408 lid 1 Sv bedoelde omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de dag van de terechtzitting van 9 oktober 2015 tevoren aan de verdachte bekend was. Met het verschijnen van de gemachtigde raadvrouw op de terechtzitting van 22 augustus 2014 gold de behandeling van de zaak immers al voor de gehele procesfase in eerste aanleg als een procedure op tegenspraak, ongeacht of de verdachte dan wel een gemachtigd raadvrouw of raadsman op (één van) de latere terechtzittingen is verschenen (vgl. HR 9 december 2003, ECLI:NL:HR:2003:AG3022, rechtsoverweging 3.4). Ook anderszins kan uit het onder 3.2.1 weergegeven procesverloop niet worden afgeleid dat zich een van de in artikel 408 lid 1 Sv bedoelde omstandigheden heeft voorgedaan.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1412

Zaaknummer: 24/04319

Rechters: M. Kuijer, C.N. Dalebout en M.J. Borgers

Advocaten: P.D. Popescu

Wetsartikelen: art. 408 Sv, art. 280 lid 1 Sv en art. 279 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof aan de betrokkene een betalingsverplichting opleggen voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel?

Kon het hof aan de betrokkene een betalingsverplichting opleggen voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel?

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de oplegging door het hof van een hoofdelijke betalingsverplichting aan de betrokkene voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel.

Over de hoofdelijke aansprakelijkheid in de zin van artikel 36e lid 7 van het Wetboek van Strafrecht heeft de Hoge Raad in zijn arrest van 7 april 2015, ECLI:NL:HR:2015:878 onder meer overwogen:

‘2.4.8. Hoofdelijke aansprakelijkheid in de zin van art. 36e, zevende lid, Sr zal zich naar verwachting slechts in een beperkt aantal gevallen voordoen. In de situatie dat twee of meer daders van een strafbaar feit daarvan hebben geprofiteerd, maar aan het dossier en het verhandelde ter terechtzitting niet een indicatie valt te ontlenen voor de verdeling van de opbrengst, ligt pondspondsgewijze toerekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel meer voor de hand. In de gevallen dat niet kan worden vastgesteld met hoeveel mededaders het strafbare feit is gepleegd, kan op basis van de omstandigheden van het geval het daardoor verkregen voordeel ook voor een naar redelijkheid te bepalen gedeelte aan de betrokkene worden toegerekend. Indien het dossier en het verhandelde ter terechtzitting zodanige duidelijke aanwijzingen bevatten dat het vermoeden gerechtvaardigd is dat twee of meer, bekende of onbekende, daders gezamenlijk de beschikking hebben of gedurende zekere tijd de beschikking hebben gehad over de gehele opbrengst van het strafbare feit en de betrokkene als een van die daders geen, dat vermoeden ontzenuwende, gegevens daaromtrent verschaft - op welke situatie de wetgever bij invoering van het huidige art. 36e, zevende lid, Sr in het bijzonder oog had - kan de rechter het wederrechtelijk verkregen voordeel als

gemeenschappelijk voordeel voor het geheel aan de betrokkene toerekenen. In zo een geval mag worden aangenomen dat het opleggen van de ontnemingsmaatregel voor het gemeenschappelijke geheel van het verkregen voordeel het met de ontnemingsmaatregel beoogde reparatoire karakter heeft.’

Tegen de achtergrond van wat hierboven is weergegeven, is het oordeel van het hof dat de betalingsverplichting hoofdelijk moet worden opgelegd, niet toereikend gemotiveerd. Daarbij is van belang dat uit de bewijsvoering in de strafzaak volgt dat de opbrengst van de mensenhandel van [benadeelde 1] deels is overgeboekt naar bankrekeningen van de medebetrokkene, terwijl het hof in de ontnemingsprocedure niet heeft vastgesteld dat de betrokkene en de medebetrokkene daarover gezamenlijk de beschikking hebben of gedurende zekere tijd gezamenlijk de beschikking hebben gehad. Aan die bewijsvoering kan daarom niet zonder meer worden ontleend dat de betrokkene daadwerkelijk gezamenlijk met de medebetrokkene de beschikking heeft of gedurende zekere tijd de beschikking heeft gehad over de gehele opbrengst van de bewezenverklarde feiten en dat op die grond het wederrechtelijk voordeel voor het geheel als gemeenschappelijk voordeel aan de betrokkene kan worden toegerekend.

Het cassatiemiddel slaagt in zoverre. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1405

Zaaknummer: 24/00368

Rechters: T. Kooijmans, C. Caminada en C.N. Dalebout

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen: art. 36e lid 7 Sr

RECHTSPRAAK

Was het hof gehouden de behandeling van de zaak aan te houden?

Was het hof gehouden de behandeling van de zaak aan te houden?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de beslissing van het hof om verstek te verlenen tegen de niet-verschenen verdachte.

De klacht van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel richt zich niet tegen het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep op een rechtsgeldige manier is betekend. Het cassatiemiddel voert aan dat het hof niet tot het verlenen van verstek tegen de niet-verschenen verdachte had mogen overgaan, omdat in dit geval – mede gelet op de manier van betekenen, te weten: door uitreiking aan degene die zich op het betreffende adres bevindt en die zich bereid verklaart het stuk onverwijld aan de geadresseerde te doen toekomen – ondubbelzinnig had moeten worden vastgesteld dat de verdachte daadwerkelijk weet moet hebben gehad van de terechtzitting in hoger beroep. In de toelichting op het cassatiemiddel wordt daarbij vermeld dat het adres waarop de verdachte in de BRP was ingeschreven, betrekking heeft op “[A]”, een hotel dat deels gebruikt wordt als opvanglocatie voor vluchtelingen uit Oekraïne’ en dat dan ‘een zeer grote groep personen potentieel (kwalificeert) als ‘degene die zich op dat adres bevindt’ in de zin van artikel 36e lid 2 onder a Sv’.

Beoordeling van de klacht

Het cassatiemiddel berust op de opvatting dat de rechter niet tot het oordeel kan komen dat de verdachte afstand heeft gedaan van het aanwezigheidsrecht, in het geval dat de verdachte niet op de terechtzitting verschijnt en er ook geen gemachtigd raadsman aanwezig is, terwijl de betekening heeft plaatsgevonden door uitreiking aan degene die zich op het betreffende adres bevindt en die zich bereid verklaart het stuk onverwijld aan de geadresseerde te doen toekomen. Die opvatting is, om de navolgende redenen, in het algemeen onjuist.

Zoals in het weergegeven arrest is overwogen, volgt uit artikel 8 en 9 Richtlijn (EU) 2016/343 niet dat een verdachte daadwerkelijk weet moet hebben gehad van de terechtzitting van de zaak in hoger beroep. Het gaat erom dat de verdachte daadwerkelijk in kennis is gesteld van die terechtzitting, dat wil zeggen: dat de manier waarop de informatie over het tijdstip en de plaats van de terechtzitting wordt verstrekt, het voor de verdachte mogelijk maakt kennis te krijgen van de terechtzitting.

Ook uit de rechtspraak van het Europees hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) volgt niet dat artikel 6 EVRM een specifieke manier voorschrijft waarop een verdachte in kennis wordt gesteld van de terechtzitting (vgl. EHRM 28 augustus 2018, nr. 12307/16 (Vyacheslav Korchagin/Rusland), overweging 65). Die rechtspraak houdt ook niet in dat een verdachte daadwerkelijk weet moet hebben gehad van de terechtzitting. Dat zo'n vereiste zou gelden, kan niet worden afgeleid uit de in de schriftuur aangehaalde uitspraak EHRM 12 juni 2018, nr. 47081/06 (M.T.B./Turkije). In die zaak beoordeelde het EHRM of de verzoeker 'sufficiently aware of the criminal proceedings' was. Het EHRM was van oordeel dat dit niet het geval was nu het nationale gerecht niet had beoordeeld 'whether the applicant had in fact been notified' (zie overweging 50 en 62; cursivering toegevoegd).

Bij de beoordeling of de manier van kennisgeving – mede in het licht van de verplichtingen die voortvloeien uit het Unierecht en het EVRM – voldoende waarborgen biedt dat de verdachte daadwerkelijk in kennis is gesteld van de terechtzitting, komt betekenis toe aan de zorgvuldigheid die de overheidsinstanties in acht hebben genomen bij het doen van de kennisgeving, maar ook aan de zorgvuldigheid die de verdachte heeft betracht om aan hem gerichte informatie in ontvangst te nemen (vgl. HR 11 juni 2024, ECLI:NL:HR:2024:842, rechtsoverweging 2.6.2). Waar het gaat om de inspanningen die van de overheid mogen worden verlangd om de verdachte die over een BRP-adres beschikt, op de hoogte te stellen van de datum van de terechtzitting, volstaat – behoudens bijzondere omstandigheden – betekening aan dat BRP-adres, ook als de verdachte niet zelf de dagvaarding of de oproeping in ontvangst neemt. Het enkele gegeven dat het BRP-adres een locatie betreft waar ook veel andere mensen (kunnen) verblijven, brengt niet met zich dat van zo'n bijzondere omstandigheid sprake is.

De in de toelichting op het cassatiemiddel genoemde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en het EHRM geeft – mede gelet op wat in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.9, 3.13, 3.14, 3.16 en 3.17 over (de reikwijdte van) deze rechtspraak wordt opgemerkt – geen aanleiding tot een andere opvatting. Dat geldt ook voor het beroep dat in de schriftuur wordt gedaan op de uitleg die het Hof van Justitie in het arrest van 24 mei 2016, zaak C-108/16 PPU, ECLI:EU:C:2016:346 (Dworzecki) heeft gegeven aan de begrippen 'persoonlijk (...) gedagvaard' en 'anderszins daadwerkelijk officieel in kennis

(...) gesteld' in de zin van artikel 4bis lid 1, onder a sub i, Kaderbesluit 2002/584/JBZ, zoals gewijzigd bij Kaderbesluit 2009/299/JBZ van de Raad van 26 februari 2009 (hierna: het Kaderbesluit). Dit Kaderbesluit ziet op het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten. Artikel 4bis lid 1 Kaderbesluit bevat een facultatieve weigeringsgrond voor overlevering voor het geval de opgeëiste persoon niet in persoon is verschenen in de strafzaak die aan het verzoek tot overlevering ten grondslag ligt. Deze uitspraak heeft dus betrekking op de vraag in welke gevallen toepassing mag worden gegeven aan de betreffende weigeringsgrond. Kort gezegd houdt de uitspraak van het Hof van Justitie in dat de overlevering niet op grond van artikel 4bis lid 1, onder a sub i, Kaderbesluit mag worden geweigerd als de opgeëiste persoon 'persoonlijk is gedagvaard' of 'anderszins daadwerkelijk officieel in kennis is gesteld', omdat overlevering in die gevallen hoe dan ook geen schending van de verdedigingsrechten van de opgeëiste persoon oplevert. Deze uitspraak heeft geen betrekking op de voorgeschreven manier van betekening van dagvaardingen in strafzaken. (Vgl. HR 18 oktober 2022, ECLI:NL:HR:2022:1469, rechtsoverweging 3.4.6.)

Gelet op het voorgaande heeft het hof zonder schending van het aanwezigheidsrecht kunnen beslissen om de zaak buiten de aanwezigheid van de verdachte te behandelen. Hierbij is van belang dat het hoger beroep namens de verdachte is ingesteld, zodat de verdachte zich ook via zijn raadsman op de hoogte had kunnen laten houden van de plaats en het tijdstip van de terechtzitting. Ook is van belang dat de verdachte op grond van artikel 36g lid 1 Sv de mogelijkheid had een afschriftadres – anders dan het BRP-adres en het adres van de raadsman – op te geven, om zo de ontvangst van de informatie over de plaats en het tijdstip van de terechtzitting te waarborgen.

Van het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie kan worden afgezien, omdat – gelet op wat is overwogen – de in de cassatieschriftuur genoemde vragen kunnen worden beantwoord aan de hand van de rechtspraak van het Hof van Justitie of redelijkerwijs geen twijfel kan bestaan over de manier waarop deze vragen over de betrokken Unierechtelijke rechtsregel moeten worden opgelost.

Het cassatiemiddel faalt.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden.

De klacht tegen de niet-ontvankelijkverklaring door het hof van het door de verdachte ingestelde hoger beroep leidt niet tot cassatie. De Hoge Raad acht ook geen grond aanwezig

waarop dat oordeel ambtshalve zou moeten worden vernietigd. Daarom moet in cassatie ervan worden uitgegaan dat het hof het namens de verdachte ingestelde hoger beroep terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard, zodat het vonnis in eerste aanleg onherroepelijk is geworden. Bij deze stand van zaken kan de omstandigheid dat de Hoge Raad uitspraak doet nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep, niet leiden tot vernietiging van de uitspraak van het hof.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1391

Zaaknummer: 24/00555

Rechters: T.B. Trotman, M. Kuijer en M.J. Borgers

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: art. 416 lid 2 Sv, art. 231 lid 2 Sr, art. 8 Richtlijn (EU) 2016/343 en art. 9 Richtlijn (EU) 2016/343

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de verklaring van de verdachte over de herkomst van het geldbedrag op voorhand hoogst onwaarschijnlijk is?

Kon het hof oordelen dat de verklaring van de verdachte over de herkomst van het geldbedrag op voorhand hoogst onwaarschijnlijk is?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring.

De bewezenverklaring en de bewijsoverwegingen van het hof zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.2 en 2.3. De bewezenverklaring steunt verder op de bewijsmiddelen die zijn opgenomen in de aanvulling op het arrest van het hof.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.4 tot en met 2.6.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat in de cassatiefase de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het cassatiemiddel is gegrond. Bovendien doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dit alles brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. In het licht van de opgelegde gevangenisstraf van twee maanden waarvan één maand voorwaardelijk, volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1406

Zaaknummer: 24/02165

Rechters: C.N. Dalebout, C. Caminada en F. Damsteegt

Advocaten: M. Berndsen

Wetsartikelen: art. 420bis lid 1 sub b Sr

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank oordelen dat het niet kan worden uitgesloten dat de opgeëiste persoon in Nederland al (onherroepelijk) is berecht voor ditzelfde feit?

Kon de rechtbank oordelen dat het niet kan worden uitgesloten dat de opgeëiste persoon in Nederland al (onherroepelijk) is berecht voor ditzelfde feit?

Beoordeling van het cassatiemiddel dat door het openbaar ministerie is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt over de gedeeltelijke ontoelaatbaarverklaring van de verzochte uitlevering door de rechtbank op de grond dat, kort gezegd, niet kan worden uitgesloten dat uitlevering een schending van het ne bis in idem-beginsel oplevert.

Uit de stukken volgt dat de opgeëiste persoon door de autoriteiten van Montenegro wordt verdacht van de verkoop van een partij cocaïne van 272 kilogram, afkomstig uit Ecuador, die op 14 december 2020 in Antwerpen is aangekomen en die vervolgens op 19 december 2020 naar Nederland is vervoerd en daar aan de opgeëiste persoon is overhandigd, waarna de verkoop van de partij door de opgeëiste persoon heeft plaatsgevonden in de periode van medio december 2020 tot en met begin februari 2021. Uit de stukken volgt verder dat de opgeëiste persoon in Nederland is vervolgd en (onherroepelijk) berecht in verband met gedragingen met betrekking tot een partij cocaïne die op 17 december 2020 in Antwerpen is aangekomen.

De rechtbank heeft de uitlevering van de opgeëiste persoon aan Montenegro ontoelaatbaar verklaard voor strafvervolgning voor ‘de ongeoorloofde productie, in bezit hebben en in het verkeer brengen van verdovende middelen, voor zover dit feit ziet op de verkoop van een partij cocaïne in Nederland in de periode van december 2020 tot en met februari 2021’. Daartoe heeft de rechtbank overwogen dat ‘niet kan worden uitgesloten’ dat de opgeëiste persoon in Nederland al (onherroepelijk) is berecht voor hetzelfde feit als waarvoor de uitlevering is verzocht. Dat oordeel is niet begrijpelijk. Op grond van wat in de conclusie van de advocaat-generaal onder 7.2 tot en met 7.9 is vermeld, moet worden aangenomen dat het

feit waarvoor de opgeëiste persoon in Nederland onherroepelijk is berecht niet hetzelfde feit is als een van de feiten waarvoor zijn uitlevering is verzocht, met uitzondering van gedragingen ten aanzien van (minimaal) één blok cocaïne op of omstreeks 29 december 2020 en (minimaal) vier blokken cocaïne op of omstreeks 4 februari 2021.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de uitspraak van de rechtbank vernietigen ten aanzien van de ontoelaatbaarverklaring van de uitlevering ‘voor het overige’ en doen wat de rechtbank had moeten doen.

Nu verder niet is gebleken van het bestaan van feiten en omstandigheden die – behalve met betrekking tot de gedragingen ten aanzien van (minimaal) één blok cocaïne op of omstreeks 29 december 2020 en (minimaal) vier blokken cocaïne op of omstreeks 4 februari 2021 – aan de toelaatbaarheid van de verzochte uitlevering in de weg zouden staan, kan de Hoge Raad de zaak zelf afdoen. De Hoge Raad zal de uitlevering daarom toelaatbaar verklaren zoals hierna onder 4 is omschreven.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van de rechtbank, maar uitsluitend voor wat betreft de beslissing van de rechtbank dat de uitlevering ‘voor het overige’ ontoelaatbaar is;
- verklaart de uitlevering toelaatbaar voor de ongeoorloofde productie, in bezit hebben en in het verkeer brengen van verdovende middelen, voor zover dit feit ziet op de verkoop van 267 kilogram cocaïne in Nederland in de periode van medio december 2020 tot en met begin februari 2021;
- verklaart de uitlevering voor het overige ontoelaatbaar, en
- verwerpt de beroepen voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1402

Zaaknummer: 26/00836

Rechters: T. Kooijmans, F. Posthumus en M.J. Borgers

Advocaten: S.N. de Jager

Wetsartikelen: art. 9 lid 1 EUV en art. 9 lid 1 UW